

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XIX

Paříž
březen 1988

Číslo 2

Ze mě že bude motýl? Vždyť je vědecky dokázáno, že v nás, housenkách, jsou samá střeva, a žádná křídla!

(Housenka vědecká u K. Čapka)

Existence střev je dokazatelná snadno. S proměnou v motýla je to těžší: člověk poznává přímo jen prostřednictvím svých smyslů a to, co jim uniká, mu odedávna působí starosti, protože je to - jakoby nascivál - to nejdůležitější v lidském životě. Člověk uznává, že to, co nemůže poznat může přesto *existovat*. Křesťané a už před nimi Židé si dobře uvědomovali, že sem patří existence Boha, nadpozemského světa i posmrtného života. Filozofové nás poučují, že tomu ani nemůže být jinak: Bůh, kterého bychom mohli celého vidět, by nemohl být nekonečný, *nadzemský* svět se vyznačuje právě, v první řadě, tím, že jej nelze začít na *této* zemi a posmrtný život začíná právě až *po* smrti, a ne dříve, tedy už *před* smrtí.

Jakým právem o něm ale vůbec mluvíme? Odkud jsou naše znalosti o něm?

Nutno důrazně říci předem, že naše znalosti o něm nejsou stejného druhu, jako znalosti o housenkách a motýlech. A mnoho pokusů, křesťanských nebo nekřes-

řanských, o vykreslení podrobností nebeského života nebo pekla nakonec skončilo ve znevažující rozporuplnosti. Agnostikové (od záporného tvaru řeckého slovesa 'gnosein' = poznávat) mají pravdu - ale jen částečnou, jak už to v lidském poznání bývá - když jsou opatrní v zacházení s 'nadpřirozenem'. To, co se pod tímto názvem šíří ve dnešní společnosti, ale není opravdový agnosticismus, vedoucí člověka k pokornému uznání vlastní omezenosti, která už je branou k přijetí poučení. Dnešní agnosticismus je ideologický, protože z lidské omezenosti nevyvozuje pokoru, ale jakousi zařatou vzpurnost. Z omezenosti svého křehkého, nevelikého lidského poznání usuzuje na nemožnost *existence* nebo k tomuto postoji aspoň tíhne a pokládá si jej za čest. Vytváří celý systém okolo své 'rozumnosti' a činí z něj celý naučný systém. Ruku na srdce: k čemu svádí i nás neschopnost proniknout k věcem, zmocnit se jich? K pokoře? A nebo také někdy (často!) ke zlobě?

Je někdy hodně nesnadné poznat, zda je dar důsledkem lásky nebo mazanosti, kterou máme být obalamuceni. Ještě těžší je rozpoznat dobrotu za upřímnou, ale nepřijemnou pravdou.

Bez notné dávky důvěry a odvážného spolehnutí se na dobro se tu neobejdeme. Znamením lidské moudrosti a velikosti není studená zdrženlivost, ale naopak schopnost znovu a znovu důvěřovat, přes případná zklamání. Je humánnější pustit se odvážně do riskantního podnikání, než skepticky ohrnovat nos a přenechat riziko ostatním.

Také víra ve zmrtvýchvstání je odvážným rozhodnutím. Nepřímého zdůvodnění se jí ale přesto dostává, především ze zkušeností, které můžeme nazvat 'předchutí' zmrtvýchvstání nebo 'malými kroky' k němu. Patří sem například ta vědecká housenka z úvodu, ale pro nás Čechy dnes také dění u nás doma. Není to tak dávno, co u nás pochovávali církev a celé křesťanství definitivně do hrobu - a dnes se k ní nadjednou upínají čím dál více naděje i přímých potomků někdejších hrobařů! Neexistují konec konců podobné zkušenosti v životě každého z nás? Neprošel každý dospělý člověk okamžiky beznaděje, ze kterých neviděl východiska dříve, než se 'z toho dostal'? Není celá existence lidstva neustálým překonáváním nedávných naprostých nemožností? Jak je to dávno, co skeptici tvrdili, že člověk nebude nikdy létat, protože je těžší, než vzduch - a to přes existenci ptactva!

Kdo máš oči k vidění, pozoruj! Kdo má uši ke slyšení, slyš!

Jarní

Když svatý Josef otvírá,
tu zima kvílí: Ouha!
Tesařská ostrá sekyra
zpod pláště světcí čouhá.

Hned vlečku zimě přesečne,
zašlápne špínu sněhu.
A vše, co bylo nepěkné,
promění v zpěv a něhu.

Kéž vlaštovky už zavolá,
jež byly s námi loni.
Fialka, skrytá dopola,
pod keřem prudce voní.

Rozepne kvítek spanilý,
strom celý rázem zbělá,
a kde se vezme - za chvíli
bude na kvítku včela.

Sedne si vprostřed do medu,
aby ji slunce hřálo.
A to je vše, co dovedu,
já vím, že je to málo.

J. Seifert, Šel malíř chudě do světa
Praha 1959

Obrácení

(z kázání otce biskupa J. Škarvaďy dne 20. února,
na zahájení postní doby)

... Když nám evangelium - a to je Kristus Pán, na počátku svého kázání - říká: "Obráťte se a věřte evangeliu", tak to znamená "otevřte oči, změňte orientaci!"

To je to "obráťte se!"

Ověřte si to: co vás opravdu uspokojí - ne na chvílku, ne na pět minut, na dva týdny - ale co může dát opravdovou náplň vašemu životu. To nebudou ideály světa, kterými se řídí ti, kdo usilují o moc, o bohatství, o výsady. Tam se najednou objeví v celé své kráse blahoslavenství evangelia: "Blahoslavení, kteří mají ducha chudoby" - to znamená, řekl bych, kteří jsou svobodní právě ve svém vztahu k tomu světskému mamonu, kteří se bohatstvím nenechají spoutat.

Letos žijeme všude v roce voleb. Všude kam člověk přijde se mluví o volbách. V Americe budou mít volby, zde ve Francii budete mít volby a já nevím kde všude. V Itálii se nám mění samozřejmě vláda každý týden. A můžete pozorovat, jak se ti kandidáti derou všichni nahoru a nahoru, protože - touží po moci. Jsou svobodní? Ja tady opravdu nenarážím na nikoho z nich. Chci mluvit všeobecně o člověku! I *já* jsem *člověk*, ani *já* *nemohu necítit* právě tohleto pokušení dostat s k moci, dostat se na nějaké význačné místo, být oslavován od lidí a tak dále. A samozřejmě - vládnout také penězi. A Pán Ježíš nám na to řekne: "Blahoslavení, kdo mají vnitřní svobodu" - před mamonem, penězi, bohatstvím, před různými tak zvanými rozkošemi světa, před mocí.

Blahoslavení tiší, blahoslavení čistého srdce... blahoslavení, kdo dovedou jít proti proudu, i když je za to stihne pronásledování! Vy jste slyšeli, kolik dnes je - díky Bohu! - v naší vlasti lidí, kteří vzpřimují páteř, kteří dovedou podepsat, že chtějí svobodu pro svou církev. To jsou lidé, kteří se oprostili od strachu, lidé, kteří dovedou jít proti proudu, za svým svědomím. Blahoslavení všichni, kdo mají tuto vnitřní svobodu božích dětí!

Ale já bych chtěl právě zdůraznit, že to je *svoboda božích dětí* a to znamená, že to je dar. Žijeme v době ideologií a já mám takový dojem - a i to je poučení pro každého z nás, i pro mne - že si i z křesťanství děláme takovou

ideologii a že si myslíme: "Ano, já si udělám, já si zvolím tenhle ten světový názor, a potom *ze své síly* budu žít jako ušlechtilý člověk."

Tohleto není křesťanství!

Křesťanství není ideologie! Teď právě začínáme postní dobu a v ní budeme medítovat, sledovat život Pána Ježíše. Pán Ježíš nepřišel jenom něco hlásat. Pán Ježíš náš přišel vykoupit tím, že za nás položil svůj vlastní život.

Před svatým přijímáním budeme říkat, 'hle, beránek boží, který na sebe vzal hříchy světa.' Kristus Pán na sebe vzal naše, moje hříchy, hříchy světa, aby za náš chlad, za naše odpírání lásky, daroval sebe sama Otci a nakonec při mši svaté, nová smlouva, tajemství víry, o které mluvíme, to je právě láska, ve které se Kristus Pán za nás dal Otci a která se zpřítomní zde mezi námi na oltáři. A velikonoce budou vrcholit vigílií před Hodem Božím velikonočním, když si budeme připomínat okamžik vlastního křtu. Já jsem se stal křesťanem ne proto, že jsem se něco naučil. Samozřejmě, že se musím vzdělávat ve víře. Ale křesťanem jsem se stal, protože jsem byl pokřtěn, včleněn ve Krista, já jsem vinný kmen, řekl Kristus, a vy jste ratolesti. Proto každý znás, jestliže chce žít z Krista, musí dostávat mízu z kořene té vinné révy, kterou je Kristus. Proto jsme dnes zde v kostele. Máme zde dostat tuto mízu, to jest Slovo boží, ale také eucharistie. Být křesťanem znamená být křtem vroubován v Krista a z něj čerpat novou energii. Žít jako křesťané nebudeme moci bez spojení s tímto Kristem, jestliže se jej nebudeme držet, spojovat se s ním v modlitbě, ve svatém přijímání. Stojíme v síle Kristova Ducha a náš úkol je příliš veliký, než abychom na něj stačili vlastními silami. Křesťan se nechává vést Kristovým Duchem.

Žijeme ve světě, ponořeném ve hříchu. Jak by se krásně žilo ve světě, kde by všichni lidé byli dobří - to bychom asi nežili v Paříži, ale někde v Praze nebo v Brně! Ale ne všichni lidé jsou dobří, a ne všechno ve mně je dobré! I já cítím kletbu hříchu, který mne táhne dolů. Mohu jej přemoci v síle onoho "věřte evangelium". Slovo Boží, obrácení. Otevřít srdce Kristu a žít z něj. Bez tohoto rozhodujícího kroku nelze pochopit, co je křesťanství. Musíte se odvážit, skočit do něj, dát se cestou, po které nás Kristus chce vést. Teprve pak začnete prožívat ta dnešní blahoslavenství.

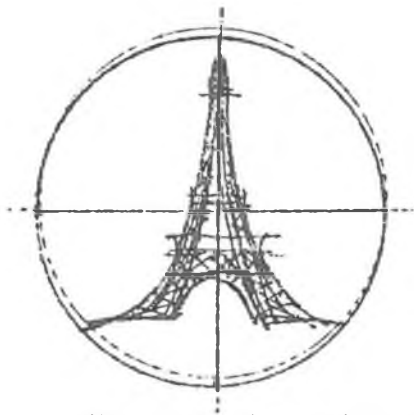
Přeji vám z celého srdce, aby se vám ten skok do Boží

lásky podařil a abyste zakusili, co to znamená obrátit se a žít jako křesťan. Teprve potom pochopíte, co znamená evangelijní "blahoslavení..." - AMEN.

Na tato slova našeho otce biskupa budeme navazovat na Bílou sobotu při slavení vigilie Hodu Božího velikonočního, za něj i za nás všechny se přitom budeme modlit a společně obnovovat naše odhodlání žít podle slibů, ke kterým jsme se zavázali při křtu.

Přijďte ve velkém počtu oslavit s námi největší křesťanský svátek!

Zajímavosti z domova i ze světa

Petici českých a slovenských katolíků, o které jsme psali v posledním čísle našeho *Oběžníku* už podepsalo přes 400 000 lidí (viz i výňatek z kázání otce biskupa, Msgr. Škarvady na předchozích stránkách). Rudé právo reagovalo dvojdílným článkem (11. a 12. února) "Pohrobci klerofašismu". S odvoláním na bratislavskou Pravdu nečekaně hrubým způsobem napadá organizátory petice i samého otce kardinála Tomáška, který podpisovou akci výslovně podpořil.

Až v únoru se nám dostal do rukou stolní kalendář "pro pctřebu sdružení Pacem in terris", s církevními svátky a *barevnými (!)* reprodukcemi fotografií. Tvrdí se, že je to kalendář "cyrilometodějský" - k prvnímu lednu však přináší nikoliv svaté Cyrila a Metoděje, ale zasedání "Pacem in terris" ve Valdštejnském paláci. Této organizaci bylo dokonce nedávno vyhrazeno několik pravidelných minut v televizi. Na vystoupení předního paxterriera Javůrka reagoval otevřeným kritickým, ale velmi vyváženým a vlastně přátelským dopisem ThDr Zvěřina.

K nepopíratelnému pohybu uvnitř církve nutno přičíst i článek v Katolických novinách ze 24. ledna tr se třemi fotografiemi, týkající se litoměřického semináře. Mluví se v něm i o rozšíření kapacity, hlavně ubytovací, v našem jediném kněžském učilišti. Došlo k němu prý "díky porozumění příslušných orgánů a mezinárodní charity". O daru 400.000,- západoněmeckých marek, za které byla stavba na dvoře semináře postavena ani slova, zato je chválen biskup Vrana za svou "významnou finanční podporu". Přitom prý si stavba vyžádala celkového nákladu 3,5 miliónu korun. Na kolik tedy vlastně autor článku odhaduje jednu západoněmeckou marku?

Seminaristé odpracovali, "hlavně v letních prázdninách", na stavbě 7.000 hodin. Asi jako pastorační praktikum? Mimo hlavní prázdniny snad na stavbě nepracovali po nedělích?

Skoro ve stejnou dobu a v důsledku povinné účasti na oslavě vítězného února opustil jeden seminarista Litoměřice a jeho proslov ke skupině spolustudentů přinesl Infoch Charty 77. Předchází mu apel seminaristů, snad ve spojitosti s polopravdami článku v Katolických novinách, na veřejnost, aby jim pomohla v semináři vytvořit důstojné pracovní a duchovní klima. Apel obsahuje výčet abnormálností, které jsou denním chlebičkem seminaristů v průběhu studia a je chtěně či náhodně skutečnou odpovědí na nepravdy v Katolických novinách.

Zprávy Charty přinášejí ještě informace o novém výsledku Petra Pospíchala a jeho přítelkyně J. Železné a o průběhu šikanování, kterému je vystaven nový mluvčí Charty, Stanislav Devátý, hlásící se veřejně ke svému křesťanskému přesvědčení. Mezitím se do něj pustila i československá televize a snaží se jej polopravdami zdiskreditovat - zcela v tradičním duchu a metodami, které jsou u nás bohužel už po desítky let běžné.

Číslo 3. obsahuje zprávu o petici katolíků a dopis otce kardinála Tomáška na podporu petice, kterou veřejně podporuje také Charta 77.

Bezprostředním důsledkem je zatím jen odročení dalšího vyjednávání mezi církví a státem u nás, bez udání důvodu, ale zřejmě z nevole před takovým masovým postupem věřících v Československu. Vyjednávači prostě do Říma, kde se mělo pokračovat, nepřijeli...

V Olomouci skončilo diecézní prošetřování ve věci blahoře-

čení arcibiskupa *A. Cyrila Stojana*, velké osobnosti nejen moravského katolicismu, ale také propagátora unionistických sjezdů na Velehradě, které můžeme považovat za předzvěst a předchůdce ekumenismu, to jest snah o sjednocení křesťanů, jak jej známe dnes, po 2. Vatikánském koncilu. Je známo, že Jan-Pavel II. je snahám českých a slovenských katolíků příznivě nakloněn a tak je i tato záležitost v Římě v dobrých rukou.

Po Anežce České (četli jste v NŽ zajímavý článek o jednom manuskriptu, který snad patřil do jejího vlastnictví?) je to druhý slibně vypadající proces tohoto druhu v Římě.

A nakonec také jednu zprávu radostnou: po vleklém jednání a za vydatného devizového příspěví ze zahraničí se konečně připravuje vydání našeho jediného existujícího překladu Písma svatého z doby po koncilu. Přes nedostatky překladu samotného je to radostné, protože slibovaný počet přece jen umožní našim lidem četbu této knihy knih v moderním, srozumitelném jazyce.

Také v Sovětském Svazu křesťané usilují o zlepšení své situace. Západním tiskem proběhla zpráva, podle které se konečně podařilo obdržet povolení k otevření dvou katolických kostelů ve středoazijských republikách. Zvláště statečně si počínají Litevci, kteří v únoru na kolenou a modlitbou růžence a křížové cesty vzpomenuli výročí státní samostatnosti v r. 1918. Paní Nijole Sadunaite, která strávila dlouhá léta na Sibiři, se podařilo dokonce proniknout až do Moskvy a odtamtud zatelefonovat přímo pařížskému rádiu Notre Dame a sdělit podrobnosti o těchto vzpomínkových slavnostech.

Sovětský list *Izvěstija* psal o církvi v Československu, jak upozorňuje RP už z listopadu mr. Jmenoval i kardinála Tomáška a to už je samo o sobě událost (už předtím přinesl rozhovor s polským kardinálem Glempem). Jinak jsou ale informace, které obsahuje velmi nepřesné ne-li scestné. Obviňuje hlavně hlas Ameriky a Vatikánský rozhlas z "nejen protičeskoslovenské, ale i protisocialistické kampaně". Vyplývá to z postoje "nejkonzervativnějších vatikánských kruhů", pokračuje *Izvěstija*.

V dubnu a květnu si připomínáme

2. 4. 1968 zemřel Dr Josef Cibulka, církevní historik
 4. 4. 1968 byl zavražděn v Memphis/USA pastor M. Luther King, průkopník nenásilného boje amerických černochů za vlastní práva
 11. 4. 1968 zemřel Dr J. Vašica, literární kritik baroka a znalec dějin církve u nás
 20. 4. 1978 zemřel v New Yorku český novinář, F. Peroutka
 25. 4. 1968 bylo zveřejněno programové prohlášení nové československé vlády
 29. 4. 1973 zeřel význačný filozof neotomismu a člen kongregace "Petits Frères des Pauvres", Jacques Maritain
 1. 5. 1973 zemřel v Brně básník a spisovatel V. Renč
 6. 5. 1903 zemřel na Vyšehradě sběratel národních písní a pohádek, buditel B. M. Kulda
 7. 5. 1973 zemřel v New Yorku český spisovatel a diplomat E. Hostovský
 14. 5. 1888 se narodil dvanáctý (a zatím poslední) olomoucký arcibiskup ThDr Josef Matocha
 16. 5. 1868 byl položen základní kámen k Národnímu Divadlu
 23. 5. 1618 začala v Praze defenestrací třicetiletá válka

V květnu 1888 poslal tehdejší papež, Lev XIII., brazilským biskupům encykliku *In Plurimis*, ve které vyjádřil svou starost o zrovnoprávnění všech lidí a v tomto smyslu o zrušení otroctví v Brazílii

V květnu 1938 se prvně podařilo rozštěpit atomové jádro uranu, na prahu 2. světové války, ve které už byla použita atomová bomba

ČETLI JSME KNIHU

(Podivuhodní kouzelníci - čítanka českého stalinismu v řeči vázané z let 1945 - 55; uspořádal A. Brousek. *Rozmluvy 1987*)

Ulicí půjdou děti rozesmáté,
 na bílých bluzách pionýrské šátky.

To bude po letech. Snad v pětiletce páté.
Z okna je bude vítat úsměv matky.

Ty budeš také stát a čekat až se vrátí
ze školy děvčátko - tvá pionýrka malá.
A potom příběhne a pohlazení dá ti.
V tváři je červená: do schodů utíkala.

Milenci v světlých šatech vyšli procházet se
do naší ulice: letos ji postavili.
Je to už po létech. Snad v páté pětiletce.
Tvé dítě u stolu si krájí krajíc bílý.

A s plnou pusou pak se začne vykládání:
co bylo ve škole. A jaký úkol psala.
A že jsme dneska měly počítání
a já to, mámo, první spočítala.

Potom byl dějepis a to nám učitel
vykládal o tom, jak dřív lidi žili.
To bylo vážně jídlo na přiděl?
My tomu, mámo, vůbec nevěřily.

A lidé byli divní před dvacíti lety!
No řekni: načpak měli strany čtyři?
A představ si: co dělaly ty děti,
když ještě nebyli na světě pionýři?

A poslyš mámo, co to byla bída?
A copak to jde, orat bez traktoru?
Takovou hloupost ať mi nepovídá...
A nakonec nám říkal o únoru...

...

Ten večer budou vonět květy stromů.
Maminky budou z oken vyklánět se.
Po bílé ulici děvčátka půjdou domů.
Bude to po letech. Snad v páté pětiletce.

Nene, nemýlíte se! To je opravdu Neumannova Píseň o mé zemi, z r. 1949!

To abychom úplně nezapomněli ... Od dosud žijících autorů, tehdejších pěvců zářných zítřků, si to raději přečtěte sami. I tak se budete stydět skoro, jakoby tahle tradice byla i vaší vinou!

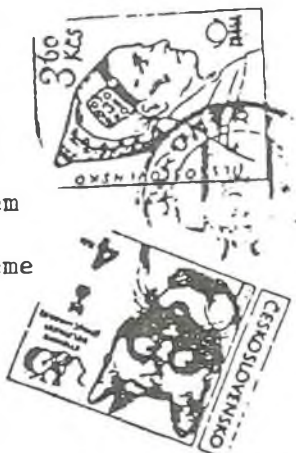
Oběžník se nám vrátil jako nedoručitelný:

Pan H. Hostýnek

13000 MARSEILLE

Nadále sbíráme poštovní známky vystřižené s několikamilimetrovým okrajem z dopisů. Těm, kdo na nás už po dlouhou dobu pamatují touto cestou srdčně děkujeme a ty ostatní upozorňujeme znovu na tuto malou ale ve spojení s jinými účinnou cestu pomoci misionářům!

Pamatujte na nás i Vy!

Na Oběžník a Českou Katolickou Misi přispěli

Bernhard	Bělehrádek	Brossolet	Dubina
Fleischman	Hamon	Han	Horky
Jandl	Kinský	Kubů	Kurzweil
Matula	Nikodem	Novak	Poupet
Riegel	Stránský	Švob	Tichý
Vrta			

Všem dárcům bez rozdílu upřímně

Pán Bůh zaplatí!

Srdečně díky také všem, kdo přispěli ke zdárnému průběhu návštěvy našeho otce Biskupa - účastí, přípravou, finančně nebo službou v průběhu návštěvy!

Přijďte v podobném počtu také na oslavu největšího křesťanského svátku první sobotu v dubnu!

Náš program:

Mše sv.: Vždy první a třetí sobotu v měsíci ve čtvrt
na šest večer (17h15) v kapli domu

CENTRE SEVRES

35, rue de Sèvres

75006 P A R I S (tél. 45-44-58-91)

metro SEVRES-BABYLONE

Po mši sv. pravidelná setkání s kulturně-náboženským
programem v sále č. 5 (přízemí domu)

Na duben a květen jsme připravili2. dubna - BÍLÁ SOBOTA

18 hod (přesně!) zahájení obřadů v sále č. 5
následuje tradiční malé pohoštění

16. dubna - náboženská videokazeta (*otec Kolář*)

7. května - *Msgr. J. Polc* z Říma promluví o blah. Anežce
České a promítne přitom seriál diapositivů
o místech, spojených s jejím životem

21. května - NÁŠ PŘEDPRÁZDNINOVÝ PRODEJ KNIH
A GRAMODESEK

Na červen bychom chtěli pozvat otce
Bernáčka, bude-li se moci uvolnit, případně
také p. Louna, který by měl do té doby na-
stoupit v jedné farnosti nedaleko Paříže...

"OBĚŽNÍK" - Circulaire, bulletin de la Mission Catholique Tchèque de le
région parisienne

Certificat d'inscription n. 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement 15.- FF

Editeur responsable: P. Petr K o i d ŝ S J 35, rue de Sèvres 75006 PARIS
tél. 544-58-91

Les abonnements par chèque à l'adresse:

MISSION CATHOLIQUE TCHEQUE, CCP 201 38 63 M Paris